

ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΑ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΤΗΣ ΙΑ' ΚΥΡΙΑΚΗΣ

(Β' Κορ. 1, 21—2, 4).

**Αἰτία τῆς Β'. πρὸς Κορινθίους ἐπιστολῆς τοῦ ἀποστόλου
Παύλου. Ἡ λύπη τῶν Κορινθίων ἀφορμὴ χα-
ρᾶς πολλῆς διὰ τὸν ἀπόστολον.**

«Εἰ γὰρ ἐγὼ λυπῶ ὑμᾶς, καὶ
τίς ἐστὶν ὁ εὐφραίνων με, εἰ μὴ,
ὁ λυπούμενος ἐξ ἐμοῦ»;

Δὲν εἶχον περάσει ἀκόμῃ οὔτε ἐξ μῆνες ἀφ' ὅτου ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἔγραψε τὴν πρώτην ἐπιστολήν του πρὸς τοὺς Κορινθίους καὶ ἰδὼν ἀμέσως αὐτὸς γράφων καὶ τὴν δευτέραν, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνήκει τὸ σημερινὸν ἀποστολικὸν ἀνάγνωσμα. Αἰτία τῆς συχνῆς αὐτῆς ἐπιστολογραφίας ἦτο καὶ τὸ ἄλλο μὲν ἐνδιαφέρον τοῦ ἀποστόλου, ὥπως πληροφορηθῇ τὰ τῆς πνευματικῆς τῶν Κορινθίων καταστάσεως, ἀλλὰ πρὸ πάντων ἡ ἀνώμαλος κατάστασις, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκεῖνοι εὐρίσκοντο. Διαίρέσεις, κόμματα καὶ ἔρειδες κατεξέσχίζον τὸ τοῦ Χριστοῦ ποίμνιον, παράκαιροι δὲ συζητήσεις καὶ προσωπικὰ ζητήματα ἀφ' ἑτέρου ἔφερον τὴν κοινότητα ἐκείνην εἰς ἀθλίαν κατάστασιν. Προσπαθεῖ λοιπὸν ἡ ἀγαθὴ καρδιά τοῦ ἀποστόλου νὰ διευθετήσῃ τὰ ὑπάρχοντα ζητήματα μετὰ τρόπον γλυκύν. Δὲν μεταχειρίζεται ὁ Παῦλος διὰ τοῦτο τὴν ἐξουσίαν, ἣν παρὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἔχει, τοῦ δεσμεῖν καὶ λύειν. Μὲ λόγους γλυκεῖς καὶ πικροῦς, μετὰ τρόπον καλὸν προσπαθεῖ νὰ τοὺς συμβιβάσῃ. Τοὺς ὑπενθυ-

μίξει ὅλην τὴν διδασκαλίαν, τὴν ὁποίαν τοὺς ἐδίδαξε. Τοῖς ὑπενθυμίζει τὴν ἀρετὴν τῆς ἀγάπης καὶ μὲ ὅλως διόλου ἰδιαίτερον τρόπον τοὺς ἐξορκίζει εἰς τὸν Χριστόν, τὸν ὁποῖον, τοῖς ἐκήρυξε καὶ εἰς ὃν ἐπίστευσαν. Τοῖς ὑπενθυμίζει τὴν ἐνότητα καὶ τὴν ὁμόνοιαν, τὴν ὁποίαν ὁ Χριστὸς ἀπαιτεῖ ἀπὸ τοὺς ὁπαδούς του. Τέλος τοῖς ὑπομιμνήσκει καὶ τὰ χαρίσματα τοῦ Ἀγίου Πνεύματος, τὰ ὁποῖα οὗτοι ἔλαβον ὡς χριστιανοὶ διὰ τὰ νὰ ἔχωσιν ἀναμεταξύ των δεσμοὺς συγγενικοὺς, οἱ ὁποῖοι πρέπει νὰ συνδέουν αὐτοὺς ὡς ἀδελφούς. Δὲν ἀφίνει κανὲν μέσον καὶ κανένα τρόπον, τὸν ὁποῖον νὰ μὴ μεταχειρισθῇ καὶ ἀναφέρῃ διὰ τὰ τοὺς συμβιβάσῃ. Διηγείται τὰ βάσανα καὶ τὰς στενοχωρίας, τὰς ὁποίας ὑπέφερε χάριν τοῦ Εὐαγγελίου. Μάλιστα, λέγει, ἐσκεπτόμην νὰ ἔλθω ὁ ἴδιος αὐτοπροσώπως εἰς τὴν Κόρινθον διὰ τὰ σὰς ἰδῶ καὶ μὲ ἰδητε, διότι πραγματικῶς σὰς ἐπεθύμησα. Ἀλλὰ παρ' ὅλην τὴν ἐπιθυμίαν μου δὲν ἦλθον. Διὰ τὸ ὅμως δὲν ἦλθον; Ὁ Θεὸς μ' ἐκράτησε. Διότι ποῖος ἤξεύρει; ἄνθρωπος καὶ ἐγὼ εἶμαι καὶ ἴσως ἐν τῇ ὁρμῇ καὶ τῷ ζήλῳ μου ἤθελον σὰς λυπήσῃ διὰ τοῦ τρόπου μου. Ἐπειδὴ λοιπὸν δὲν ἤθελα κανένα νὰ λυπήσω, διὰ τοῦτο καλὸν ἐθεώρησα νὰ γράψω καὶ τὴν παροῦσάν μου καὶ νὰ σὰς συμβουλευσω καὶ πάλιν ὁμόνοιαν καὶ ἀγάπην. Ἐὰν ἡρχόμην αὐτοπροσώπως θὰ ἔκαμα χρῆσιν τοῦ ἀποστολικοῦ μου ἀξιώματος καὶ θὰ ἐτιμώρουν μερικοὺς. Τοῦτο δὲ δὲν θὰ ἦτο βέβαια εὐχάριστον. Διότι καὶ ἐγὼ δὲν θέλω νὰ φαίνομαι αὐστηρὸς καὶ νὰ τιμωρῶ. Ἡ ἀποστολή μου εἶνε ὅχι νὰ καταδυναστεύω καὶ νὰ τιμωρῶ τοὺς πιστοὺς, ἀλλὰ νὰ εἶμαι δι' αὐτοὺς πάντοτε αἰτία χαρᾶς. Ἐπειδὴ δὲ σεῖς εἴσθε καὶ μένετε πιστοὶ διὰ τοῦτο καὶ διὰ σὰς δὲν ζητοῦμεν ἄλλο τι εἰμὴ τὴν σωτηρίαν σας καὶ τὴν χαρὰν σας.

Ἡ πρὸς τοὺς Κορινθίους ἀξίεπαινος αὕτη στάσις καὶ συμπεριφορὰ τοῦ ἀποστόλου Παύλου δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς μοναδικὴ διδασκαλία δι' ὅλους ἐκείνους τοὺς πατέρας, δι' ὅλους ἐκείνους τοὺς γονεῖς, δι' ὅλους τέλος τοὺς συγγενεῖς ἐκείνους καὶ φίλους, οἱ ὁποῖοι ἐπιποθοῦν τὴν πρόοδον καὶ εὐτυχίαν τῶν ὑπ' αὐτῶν ἀγαπωμένων προσώπων. Ἡ δὴ-θεν ἀγάπη πολλῶν εἶνε ἐκείνη, ἡ ὁποία καταστρέφει καὶ διαφθείρει τοὺς

ὑπ' αὐτῶν ἀνατρεφόμενους καὶ προστατευόμενους. Ἡ ἱστορία καὶ ἡ καθημερινὴ πείρα εἶνε πηγαί, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ ἀντλήσῃ ἀφθόνους ἀποδείξεις τῆς ἀληθείας τῶν λόγων τούτων. Πολλὰς φορές εἰς τὰ παραμικρὰ δὲν δίδεται σημασία, διὰ τὰ μεγαλείτερα ἐμποδίζει τὴν αὐστηρότητα ἢ παράλογος καὶ ὑπερβολικὴ ἀγάπη καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον μόνις ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ὑπὸ τοιούτους ὅρους ἐμεγάλωσε καὶ ἀνετράφη, φανῇ εἰς τὴν κοινωνίαν καὶ ἀφεθῇ ὀλίγον ἐλεύθερος, παρουσιάζεται μὲ πλείστα σφάλματα καὶ μὲ ἐλλείψεις φοβερὰς καὶ ἀπιστεύτους· τὸ μέλλον ἐκείνου τοῦ ἀνθρώπου ὁ καθεὶς ἡμπορεῖ νὰ τὸ προμαντεύσῃ μαῦρον καὶ τρισάθλιον. Naί, αὐτὰς τὰς συνεπείας, αὐτὰ τὰ ἐπακολουθήματα ἔχει ἡ μαλακὴ συμπεριφορὰ πρὸς τοὺς πταίοντας εἴτε μικροὺς εἴτε μεγάλους. Τίποτε εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν ἀδιάφορον δὲν ὑπάρχει. Μὲ μεγάλην ἐπιμέλειαν πρέπει νὰ ἐξετασθῇ ἡ ἀφορμὴ καὶ ἡ αἰτία ἐκάστης πράξεως τοῦ χριστιανοῦ. Ἐκάστη πρᾶξις θὰ προέλθῃ ἢ ἀπὸ ἀγαθὴν ἢ ἀπὸ πονηρὰν διάθεσιν. Καὶ εἶνε καθήκον ὅλων μας τὸν μὲν ἐξ ἀγαθῆς προαιρέσεως ἐνεργοῦντα νὰ ἐνθαρρύνωμεν καὶ νὰ ἐμψυχώνωμεν διὰ νὰ καταντήσῃ οὗτος εἰς ἀγιώτερα καὶ ὑψηλότερα. Περὶ δὲ τοῦ κακοῦ τί πρέπει νὰ γίνῃ; Α'. ἀπὸ ἐκεῖ πάλιν εἶνε χρέος ἀπαραίτητον πάντων διὰ τοὺς ἑαυτοὺς μας καὶ τῶν ἄλλων διὰ πάντας τοὺς ἄλλους νὰ προσπαθήσωμεν ὅπως ἐκριζώσωμεν τὰ σπέρματα τῆς πονηρίας. Ὁ καθεὶς εἰς τὸν κύκλον του θὰ πράξῃ τοῦτο μὲ τὸν πρέποντα τρόπον **γινόμενος**, ὡς ὁ ἀπόστολος Παῦλος, **τοῖς πᾶσι τὰ πάντα ἵνα πάντως τινὰς σώσῃ**. Διὰ τὸ τελευταῖον δὲ τοῦτο, τὸ ἔργον δηλονότι τῆς ἐκριζώσεως τῶν κακῶν σπερμάτων ἀπὸ τῶν καρδιῶν τῶν ὑφ' ἡμῶν προστατευομένων καὶ ἀνατρεφόμενων, πολὺ συντελεστικὴ εἶνε καὶ ἡ ἐπίπληξις, τὴν ὁποίαν θὰ κάμῃ ὁ ἀγαπῶν πρὸς τὸν ἀγαπώμενον καὶ ἐν ἀνάγκῃ καὶ ἡ αὐστηρὰ τιμωρία.

Ἄλλως τε δὲ καὶ ἡ ἐπιθυμία τοῦ ἀποστόλου Παύλου συνίστατο εἰς τοῦτο, ὅπως δῆλα δὴ συναντηθῇ μὲ τοὺς Κορινθίους χωρὶς νὰ ἔχῃ καμμίαν ἀπὸ μέρους αὐτῶν ἀφορμὴν λύπης, ἀλλὰ μόνον χαρᾶς, δυνάμενος τοιαύτην καὶ αὐτὸς εἰς ἐκείνους διὰ τῆς παρουσίας του νὰ προξενήσῃ. Ἡ λύπη προαισθάνεται ὅτι, ἐὰν τότε μετέβαινεν εἰς Κόρινθον, θὰ ἔφερεν

αὐτὸν εἰς αὐστηρότητας καὶ διὰ τοῦτο θέλει νὰ φέρῃ αὐτοὺς εἰς τοιαύτην κατάστασιν ὥστε αὐτοὶ μόνοι των ν' ἀποφασίσωσιν ὅπως μέχρι τῆς συναντήσεώς των σηκώσωσιν ἀπὸ τὸ μέσον, ἀπὸ τὸ ἀναμεταξύ των, κάθε ἀφορμὴν λύπης. Ἐν τούτοις καὶ τὴν λύπην αὐτῶν ὁ ἀπόστολος ἀναγνωρίζει διὰ τὸν ἑαυτὸν του ὡς ἀφορμὴν χαρᾶς καὶ χαίρει δικαίως δι' αὐτήν. Δὲν ὁμοιάζει τοὺς γονεῖς ἐκείνους τοὺς ἀνοήτους, οἵτινες διὰ νὰ μὴ ἴδωσι τὰ τέκνα αὐτῶν, τὰ ἰδιότροπα, τὰ πείσμονα καὶ κακομαθημένα ὀλίγον νὰ δακρύωσι προτιμῶσι νὰ παραβλέπωσι τὰ σφάλματα αὐτῶν ὅσονδήποτε βαρέα καὶ ἂν εἴνε αὐτά. Θέλει νὰ χαρῇ καὶ νὰ χαρῇ ὡς ἀπόστολος ἐκπληρῶν τὸ καθήκόν του πρὸς τοὺς ἐμπιστευθέντας καὶ διὰ τοῦτο ἀφήνει αὐτοὺς ἵνα δοκιμάσωσι λύπην πολλήν, συναισθανθῶσι μόνοι των τὴν σοβαρότητα τοῦ παραπτώματός των, ἐλεγχθῶσιν ὑπὸ τῆς συνειδήσεως των, αὐτοκατακριθῶσι καὶ διορθωθῶσι. Τοιαύτην λύπην ποία ἀγάπη δὲν τὴν ἐπιβάλλει; Ἡ ψευδὴς μόνον, ἐκείνη, ἡ ὁποία δὲν ἔχει βάσιν τὸν νόμον τοῦ Εὐαγγελίου, ἐκείνη παραλείπει αὐτήν. Τὰ πολλὰ τὰ δάκρυα καὶ οἱ στεναγμοὶ δι' αὐτὸν τὸν λόγον ἐλέχθη ὑπὸ Ἐκείνου, ὅστις ἦτο ὁλος ἀγάπη, ὅτι παρασκευάζουν τοῦ οὐρανοῦ τὴν αἰώνιον χαρὰν καὶ εὐδαιμονίαν, ἧς εἶθε νὰ τύχωμεν πάντες ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, τῷ Κυρίῳ ἡμῶν. Ἀμήν.

31 Αὐγούστου 1903

ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΝ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

Наукова бібліотека
ОДЕСЬКОГО НАЦІОНАЛЬНОГО
УНІВЕРСИТЕТУ
імені І. І. Мечникова

02/09/25

902709

НБ ОНУ